

dolgozásának „reális”, követhető és követendő javaslata mellé azonban mindegyre odahelyezhetjük vagy odagondolhatjuk majd a soha-véget-nem-érés (vagy másként: örök-feleződés) jól ismert, Tandori-féle hiperlinkjeit, a visszafordulás otthonos „fű-kellékeit”, „bef”-jeit, „böff”-jeit, megunhatatlan „stb”-jét, etc.-jét, ...-ját. Most pedig, mikor Tandori egyik – *tényleg* – utolsó művét olvassuk, az eddig „tanultak” szellemében, figyelmezzünk a szöveget átjáró vég-kíváncsi és visszaigéző tudat itteni összjátékára, a „meg kéne halni”-ra ráfelelő, meglehet, kéretlen továbblendülés, folytatódás nem kiiktatható gesztusaira. Vagy arra, ahogyan a „Jaj, ne!” zárlat keletkezéssel szembeni kételyét, dühét megelőzi a valaha-volt, a költészet, a Tandori-líra pontos vadonába való visszalátogatás kitartott, lelkes és lelkesítő hangja, eufóriája. A fától, e versek végső cölöprendszerétől itt nagyon is látni az erdőt, az ide-elérkezés összes valaha-pontját (prózaversek, pontversek említett ihletéseit). Ugyan-így (?) vagy valahogy ekképpen kell majd mostantól mindig e véges, végzett betűk halmazán, a ránk maradt Tandori-„összes”-en is keresnünk és magasabb rendű olvasói elvárásainknak megfelelően megtalálnunk és alkalmaznunk a magát jelentő („megjelentő”) végtelen – ne feledjük! – sosem, most sem utolsó útmutatásait.

TANDORI DEZSŐ, A RÓLA KÉSZÜLT UTOLSÓ FÉNYKÉPFELVÉTELEK EGYIKÉN,
A TISZATÁJ SZERKESZTŐSÉGÉNEK TAGJAIVAL (2019. január 31.)